

[Skovmand.]

nærheden af rekreative områder, at der somme tider alligevel opstår et behov for samfundsmæssig indgriben. Det er der med ændringsforslaget åbnet mulighed for, idet kommunalbestyrelsen nu har mulighed for at bestemme, at reglerne for veje og stier i byzonen skal gælde i særlige områder i land-distrikterne. Dette skal dog godkendes af amtsrådet, og dermed må man siges også at have sikret de private vejerejeres interesser.

Et af de største problemer i lovgivningen hænger sammen med den manglende hovedstadsreform og i særdeleshed den manglende udligning inden for hovedstadsområdet. På grund af den vanskelige økonomiske situation i de københavnske udviklingskommuner sker det ofte, at veje anlægges som private i starten for senere i udbygget stand at blive offentlige veje. Det er principielt ikke nogen lykkelig løsning, men det synes mig, at det er lykkedes at klare de lovtekniske problemer meget godt, dels med lovforslaget, dels med de ændringsforslag, der nu er stillet til det.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Jette Boutrup: Ved første behandling af dette lovforslag blev det sagt, at der her er tale om en typisk udvalgssag, og når man ser på de 36 ændringsforslag, som er blevet resultatet af det meget omfattende udvalgsarbejde, må man erkende, at denne udtalelse virkelig havde noget på sig.

De fleste af ændringerne er af teknisk og redaktionel karakter, men jeg vil alligevel gerne have lov til her at pege på et par ting, der forekommer mig at være uheldige. Jeg tænker her bl. a. på § 6, hvis tekst er blevet ændret derhen, at det nu skal være kommunalbestyrelserne, der skal optræde som vejmyndighed for private veje og stier. For Københavns vedkommende bliver der tale om magistraten. Som ankeinstans har man udpeget amtsrådene. Denne administrative forenkling hilser vi inden for SF velkommen. Reglerne gælder imidlertid ikke for Frederiksberg, der i dette som i så mange andre tilfælde indtager en særstilling. Dette skyldes, at Frederiksberg ikke er en del af noget eksisterende amt. De har derfor fået tildelt ministeren for offentlige arbejder som ankeinstans. Dette efter min mening

uheldige undtagelsesforhold lader sig imidlertid ikke rette, før en ny hovedstadsreform er blevet gennemført.

Det andet punkt, som jeg anser det for nødvendigt at drage frem, er det nye punkt 6 i § 16, stk. 3. Det hedder heri:

„et skøn over omkostningerne ved vejarbejdet, såfremt vejmyndigheden påtager sig udførelsen af arbejdet.“

Denne udformning af teksten er efter min mening uheldig, fordi den kan give anledning til forskellige fortolkninger. Teksten lader sig f. eks. forklare derhen, at hvis vejmyndigheden ikke vil påtage sig udførelsen af arbejdet, har den heller ikke nogen pligt til at afgive noget skøn om omkostningernes størrelse. Det er naturligvis ikke meningen, at bestemmelsen skal forstås på denne måde, og jeg vil gerne bede ministeren bekræfte, at den rigtige fortolkning af loven bliver præciseret i cirkulæret.

Når man arbejder med teksten til en lov gælder det efter min mening om at få den udformet på en sådan måde, at fortolkning er udelukket, navnlig en fortolkning, der er i direkte modstrid med det, loven tilsigter. Derfor havde det været bedre, hvis man havde ændret lovforslagets tekst, men da dette ikke kan lade sig gøre på dette tidspunkt på grund af det store arbejdspress, må vi slå os til tåls med cirkulærets fortolkning. Det er ikke den ideelle løsning, men den nødvendige.

Det her fremsatte lovforslag går ud på at samle reglerne om private fællesveje i en enkelt lov. Der er således tale om en forenkling og en indførelse af ensartede bestemmelser. Lovforslaget, der er et led i den samlede vejlovgivning, betegner et fremskridt i forhold til de tidligere mange spredte bestemmelser og kan derfor hilses velkomment af mit parti, som hermed kan anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg vil også gerne deltage i takkekoret i forbindelse med udvalgsbehandlingen af dette lovforslag.

Det er rigtigt, som fru Jette Boutrup bemærkede, at jeg ved første behandling kaldte det en rigtig udvalgssag, og det er også rigtigt, at udvalget i allerhøjeste grad har levet op til at have givet dette begreb indhold.